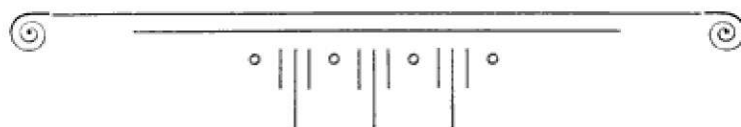

LJUBLJANSKI ZVON

Lepa Mara.

Sklonile se bele veje,
bele veje javorove
pred devojko lepo Maro:
»Kaj zatikaš rožni šopek
v nedrija si bujno-jedra?
Dragi tvoj ob mladi zarji
s svati, z Baro vranolaso
peljal se je v belo cerkev.
Izneveril se je tebi,
zmamili so ga dukati.«

Deje bolna lepa Mara:
»Oj, gorje mi, vitki javor!
Dvigni veje, bele veje,
ôzri v sinjo se daljino,
kjer zlatí se križ na cerkvi —
— — — — —
kaj si videl, vitki javor?«

»Zlati križ se v solncu bliska,
božji hram na čistem polju,
svatov vrste pisane . . .
Pred oltarjem zlato-svetlim
so obrača otec Efrim,
blagoslavlja mladi par —«

»Skloni, javor, bele veje,
vzemi v vrh me svoj zeleni!
Ranjeno je srce moje,
krute tuge preboleti
meni jadni ni mogoče!
Hladni veter naj razpleta
moje goste, dolge kite,
naj v gostijo vran prikroče,
črne óči mi izkljuje,
z belim licem pogosti se . . .«

Skloni javor krive veje,
zlobno v vrhu zašepeče:
»Hotel sem, da bodeš moja,
da poljubljam s svetlim listjem
tvoje krasno, blede lice . . .
Ni se verni izneveril
tebi, tvojim sladkim čarom,
ni ga vjela Bara v zanke:
Išče te vse rano jutro
s težko grozo v mladem srcu,
ali najde prej gavran te
nego pa tvoj verni ljubi.

C. Golar.

